

زہ وادہ نکوم
عبرت ناکہ ناول

لیکوال: انجنیر
تمیم امرخیل

Ketabton.com

ناول زه واده نکوم

عبرت ناکه کیسه

څنگه مه دغه ناول وليکه

دا چي زموږ په هيواد کي کوچني ماشومان ډير وهل
کيږي

او د مور پلار او د کورنۍ د نورو غړو له خوا
ورته په اندکي خبره هم وهل ورکول کيږي
چي بيا هغه ماشوم په يو ډول منفي فکرونو کي ځي
او د هغه ماشوم په مغزو باندي منفي تاثيرات کوي

لکه

شايد خپله تاسو هم ليدلي وي کله مو چي د کورني
غړي په تاسو باندي وار کوي او يا مو وهي نو تاسو

يو گوبڼه ځاي ته ځي او هغله له ځان سره ډير
منفی فکرونه کوي

همداسي کله چي يو کوچني ماشوم وو هل شي نو
هغه هم خفه شي او اکثريت يي يوازيني ځاي ته ځي
او هغله له ځان سره اکثريت يي دا فکر کوي چي
کاش يي دا بيخي مور او پلار نه وه

اکثريت يي په دي فکر کي دي چي څنگه له کور
څخه بيرون ته ځان وباسی

چي بيا د عمر په لويډو سره داسی فکر ځان سره
کوي چي بايد له کورني څخه په پټ ډول په قاحاقي
لارو وتښتي

چي دا سلسله به تاسو ته معلومه وي چي زموږ د
يري ځوانان وروڼه چي له کورني څخه په پټه
باندي په قاچاق لارو ځي هغوي هم ځيني يي له
همدي وجي

بل په کوچني ماشوم که چيري په کور کي يا هم د

میلمه له مخي وار وکړل شي

نو د هغه شخصیت ټيټ راځي چي تاسو ته به هم
معلوم وي اکثریت ماشوم چي یوه شوخي وکړي نو
دا کار ډیري میندي کوي

په خپل اولاد د شوخي په مقابل کي وار کوي
هي لږ خو له الله ج څخه واوره شه وه موري
او له هي وروره لږ خو ته هم له الله ج څخه وډار
شه

ماشوم خو په خپل خیر او شر نه پوهيږي
که پوهیده نو هغه به یا شوخي نکوله او یا به هم
کرار د خپلي مور په څنګ کي کیناسته

نو چي خپل اولاد ښه نشي ساتلي هي خوري هي
وروره درڅخه هیله کوم نږي ته یي مه راوړه

خښي کورني خو بيا اولاد ته د نورو خلکو په مخکي
بيخي اهميت نه ورکوي چي په دي کار سره د اولاد
جرات کميږي
نو هيله کوم دا کار هم مکوي

او خښي يي چي بيا لوي شي هغوي يي اکثريت د
خود کوشي ته هم ځان وړاندي کوي

ډالي دی وي

لر او بر افغانستان او افغانانو ته بيا هغي مور او
هغه پلار ته دي ډالي يي چي خپل اولاد سره ډيره
مينه لري

او په پاي کي دي زما پيغلو خويندو او ځوانانو
ورونو ته دي ډالي وي

هر څنگه چي وي موږ بايد خپل اولاد ته په
ټيټه سترگه ونگورو
بايد له ځان څخه يي هم لوړ ونيسو

مننه له هغي څخه چي زه يي د دي ناول ليکلو ته
وه څولم

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

پیل

احمد به هر کله چي له ښونځي څخه راغلو نو
کاکا يي چي اوس يي ناسکه پلار هم وه ورته وويل
هله احمده زويه غوا بوزه باغ ته چي ډيره وگي ده
احمد بيچاره به هم وگي تگي لاره د کاکا له
ترسه به يي غوا بيو له
بيا به غرمه يوه بجه چي راغلو نو ايله به يي ډوډۍ
وڅوره

شريف به هم كله كله له احمد سره باغ ته تلو يوه
ورخ چي په احمد كار خانگي ډيره وه نو له خان
سره يي باغ ته خپل د دريم ټولگي کتابونه هم
يورل چي كار خانگي وليکي

دا چي كار خانگي ډيره وه نو د ده هم سر پري
ټيټ وه هي څه يي غوا ته فکر نه وه يو وخت يي
چي پام شو گوري غوا ټنډه يعني له خپل خوارکه
اضافه غواره او بيا د خيټي پرسيدل
شوه نو په بېړه يي خپل تره ته وويل قند اغا وه قند
اغاشه چي غوا ټنډه شوه

کاکا يي چي وليده نو سخت په غوسه شو احمد
بيچاره ته يي ردو بد وويل له خولي يي ورته لاري
هم باديديلي ډير ورته په غوسه شو

اخر يي غوا ته پي پي سي ورکړه لږ يي طبيعت
راسته شو خو په پخواني حالت کي نه وه

احمد چي مازديگر ڪورته لاڙو نو ڪاڪا يي وويل
چي چيشي دي ڪول چي غوا ٽنده سوه

دي په خواره خوله وويل قند اغا ما درس ليڪه غوا
راڻخه هيره وه چي يو وخت مي پام شو هغه ٽنڊه
په خپل خاي ڪي پرته وه

قند اغا ته هم خدائي ورڪره سخت په غوسه شو او
احمد ته يي وويل چي وروسته له دي به ته مڪتب ته
نه خي

مور يي ڏير ٽينگار وڪرو چي لاڙ به شي يو خه
به ورنه جور شي خو قند اغا بيا چيرته منله
اخير بيچاره احمد يي له مڪتب خخه هم مهر و
ڪرو

دي نو اوس هره ورځ په باغونو کي غوا مړوي او
له کاکا سره د باغ په کارونو کي مرسته کوي بس
اوس يي دا کار دي

شریف هم کرار کرار لويده

يوه ورځ چي احمد د دیارلس کالو وه نو کاکا يي
ورته وویل چي ته باید د ایران په طرف سفر
وکړي ځکه هیواد کي کار نشته

دا ده هغه ده همدا بهاني يي ورته کولي احمد هم
خوشحاله وه ځکه چي ده په دي کلي کي ډیر سختي
له کاکا سره تیرولي

خو مور يي بیا نو سخته خفه وه

مگر احمد راضي کړه

خیر بلاخره داسي ورځ هم راغله چي احمد له خپلو
دریو کیوالو سره باید نور د ایران په طرف په سفر
تللي وایي

په دي شپه يي نو ټول خپل خپلوان راغلل او دي
 سره يي د خدای په امانی وکړه احمد هم خپل بيک
 د سفر وتړلو او په وخت بیده شو ځکه چې سبا
 سهار وختي به د سرويس يا يو ډول پخواني موټر
 راتللو او چې څوک به کابل يا بل لري ځای په
 طرف تلل نو په دغه موټر کې به يي وړل
 کله چې سهار شو نو دوي هم تيارې ونيولو دا چې
 دي دريوارو ملگرو خدای په امانې ته خپلوان
 راغلي وه نو ټولو په خپلو کورونو کې شپې
 وکړې او سهار يو ځای شول
 په ټولو کې د احمد مور ډيرې اوښکې تويي
 کړلې
 احمد هم خفه وه خو چې د سترگو په کيمره کې به
 يي د کاکا ظلمونه تير شول بيا به خوشحاله شو په
 زړه کې به يي ويل چې شکر له يوه ظلم نه خو
 خلاص شومه

دا وخت هم راورسيده چي دوي سفر وکړي
له کور نه هر يو يوازي ووتلو
هر يوه سره تر مرکز د ولايت پوري پلار هم لاړو
احمد او ذبير په سرو سترگو لارل ځکه د دوي
لومړي وار وه چي مسافر کيدل

دوي چي کله جدا شول له خپلو پلرونو نو تصميم يي
دا وه چي اول به ځانته په دوکان کي خوراكي توکي
لکه بيسکويت کيک او نور

شيان اخلي بيا به ځي

همداسي يي وکړل

اوس نو داسي وخت راورسيده چي دوي بايد په هغه
موټر کي کيني چي نيمروز ته لاړ شي همداسي
وشول

دوي نو په دي موټر کي کيناستل

د غرمي مهال وه چي قلات ته ورسيدل

غرمه يي دلته تيره كړه ټولو په مړه خيټه ډوډۍ
وځوره

بيا نو د ماسپشين لمونځ نه وروسته يي يو ځل بيا
حرکت وکړو

د شپي به اته بجي وي چي ايله کندهار ته ورسيدل
بيا يي هم په چوک د کندهار کي دمه وکړه د شپي
ډوډۍ يي هم وځوره او د ماشام قضا شوي
لمونځونه يي هم وکړل بيا يي د شپي لمونځ هم په
دغه ځاي کي ادا کړو وروسته يي يو ځل بيا
حرکت وکړو د نيمروز په لوري

په ټوله لاره کي احمد هيڅ خبره هم ونکړه چوپه
خوله روان وه

د مور او د ورور غم ورسره وه دي دا فکرونو کي
وه چي ايا شريف ورور به يي هم درس ووايي او که
د ده غونډي به مسافرکي ژي

او مور يي بيا هلته د احمد غم کاوه چي څنگه به

يي چيشي به يي خوړلي وي كله به رسيږي اوس به
چيره وي او داسي نور

سبا سهار به يوولس نيمي بجي وي چي دوي
نيمروز ته ورسيدل

دلته يي نو دوه ورځي نور هم منتظر كړل ځكه
چي قاچاقبر ته نور خلك هم راتلل له دوه ورځو
وروسته يي دوي ټول سفر ته آماده كړل ټولو ته
يي وويل چي خپل د ضرورت وړ توکي لكه اوبه
بيسكويت او داسي نور

ځان سره واخلي ځكه چي بيا په لاره كي نه پيدا
كيږي

او نن ماشام اته بجي لخير سره سفر ده

قاچاقبر دري ډلي جوړي كړي هري ډلي ته يي
خپل مسؤليت وسپاره

هري ډلي خپل مسؤليت ومنلو دا نو بيا داسي وخت
شو چي دي بايد نور خپل سفر ته ادامه وركړي وه

د احمد طالعي بيداره وي له خپلو دريوو ملگرو
سره په يوه گروپ کي راغلو

دوي نو سفر شروع کړلو دا چي په دي وخت کي
ايران ته ډير کم مسافر تلل نو ځکه خو دومره نيول
رد و مرد او يا هم شکنجي دا شيان نه وه لکه اوس
چي زموږ نيوي في صده خلک د ايران او ترکي يا
نورو هيوادو په طرف ځي او بيا نيول کيږي قيصه
بل طرف ته نه وړم لنډه دا چي تاسو ته به اوس د
مسافرو حال معلوم وي

احمد دوي په اوله کي يوي پوستي ته مخامخ شول
خو بخت يي بيداره وه چي چا گير نه کړل ځکه د
شپي ناوخته وه ټول پوليس بيده ول

دوي په شپږو ورځو کي ايله تهران شار ته
ورسیدل

په لومړيو کي دوي څلور واړه ملگري په هيڅ هم

نه پوهيدل نه په قانون د ايران او نه هم په ايراني
فارسي

خو د وخت په تيريدو سره بيا بلد شول په دوه مياشتو
کي احمد په يوه شیشه خانه کي کار ځانته ونيوه چي
پکي بوتلي او پيالي او داسي نور شیشه يي شيان
جوړيدل

ډير ښه له خپل کار څخه راضي وه
رئيس هم ورڅخه راضي وه ځکه ده هم په صداقت
سره کار کولو

شپي او ورځي تيريد احمد او ملگري يي ډير
خوشحاله وه دا مهال خو بيا يي په زړه کي دا غم هم
له احمد سره وه چي ايا ورور به يي شريف درس
وايي او که د ده غونډي به خوا باغ ته بيایي او
راولي

ايا کاکا به يي قند اغا ښه چلند ورسره کوي او که نه
مور به يي څنگه وي

او همداسي نوري پوښتني يي هم په ذهن کي تلي

راتلي

له څلور کاله مسافري وروسته احمد چي د اوه لس
کالو په عمر وه نو دا چي کلي کور يي ډير يادیده نو
ځان سره يي تصميم ونيوه چي بايد خپل هیواد ته لاړ
شی

دا وخت نو د احمد کمه کمه گیره هم په مخ راغلي
وه

له ملگرو سره يي خبره شریکه کړه هغو نورو
دوو خو ويل چي اوس نه څو ولي احمد او ډير بيا
نو بنه سم اماده وه چي لاړ شي کلي ته ځکه چي
دوي دواړه په اول وار مسافران شوي وه دغومره
بلد نه وه له مسافري سره

خو بيا هغه خوا نواب او اخلاص بيا بنه سم بلد وه
ځکه چي هغو دوو دوه کاله له دوي نه مخکي هم
مسافري کړي وه

بلاخره احمد او ډير لاړل بازار ته د کورنۍ غړو
ته يي بعضي سوغاتونه واخيستل

او بيا نو راغلل د خپل تگ تصميم يي ونيوه نواب
 او اخلاص هم بعضي شيان د خپلو کورونو لپاره
 واخيستل او هم يي کورني ته ليک واستولو
 احمد دوي له مرز نه هم بي له کوم مزاحمت څخه
 تير شول ځکه چي دوي د مهاجرينو کارتونه لارل
 له دري ورځو څخه وروسته احمد او ذبير کور
 ته راورسيدل د دوي کور د ننګرهار ولايت په
 شنواري ولسوالي کي وه

احمد چي خپلي کوڅي ته ورسیده نو له ذبير څخه
 يي د خداي په امني واخيستله په اوله کي ورته ډير
 ټينګ شو چي زموږ ميلمه شه ولي ذبير بيا کله
 منله ځکه دواړه په دي ورځا وه چي ژر کور ته
 ورسېږي

احمد چي د خپلي کلا دروازه چوله کړه نو گوري
 چي مور يي مريم او خاله يي شازيه په حويلي کي

ناستي دي په خپلو کي خبري کوي
احمد چي خاله يي مخامخ دروازي ته ناسته وه په
خوله يي لاس ورته کيښود چي چپ شه چي مور
خبره نشي ځکه چي احمد غوښتل چي مور يي
حيرانه شي

احمد هم بوټونه وويستل په بيله پښو باندي د مور
تر شاه غلي غلي ورغلو او دمور يي سترگي کلکي
پټي کړي مور يي وويل چي شهناز لوري
پرېژده سترگي مي خو کوم اواز يي وانه وريده
خور يي شازيه ورته وويل خور هغه هلک ده جيلي
نده

احمد هم نور نو نه ټينگيده مور يي په مخ ښکل
کړه او بيا يي چي دمور سترگي خوشي کړلي
دمور يي چي په احمد زوي سترگي ولگيدي بي
اختياره يي اوښکي تويي کړلي احمد مور او مور
هم احمد په غيږ کي کلک ونيول
شازيه له هغي خوا غږ کړل خوري موږ ته خويي

هم پري پرده چي موژ خو هم ورسره ستړی مشی
وکړو دوي دري وارو د خوشحالي پيري اوښکي
تويي کړلي پير خوښ هم وه

بيا نو د احمد ټول خپل خپلوان هم راتول شول
لکه ماما , کاکا , عمه او خاله دوي ټول خوشحاله
وه خو په دي کور کي احمد ته يو هلک او يوه جيلي
بيخي نابله ښکاريدل چي جيني د شهناز نوم اخيستي
وه او هلک هم د محمد نوم |

دومره يي سر پسي ونه خوراوه

اوس نو قند اغا هم کور ته راغللو دي نو د احمد په
ليدلو هيڅ خوښ نشو ځکه چي احمد اوس رالوي
شوي وه په دي هم ښه پوهيده چي که له خپل کاکا
څخه د خپل پلار ميراث نه پاتي شوي ځمکي واخلي
چي بيا د وخت په تيريدو سره همداسي وشول

ماښام چي ټول ميلمانه لارل او يوازي د احمد
کورني پاتي شوه نو احمد شهناز او محمد ته گوته
ونيوله چي مور جاني دغه دوه خو مي ونه پيژندل

مور يي وويل زوي جانہ دوي دي خور او ورور
دي

احمد يوه خوندوره خدا وکړه بيا يي دواړه په مخ
بنکل کړل شريف ته يي وويل چي هغه زما بيک
راوړه

شريف ورور يي هم همدي ته انتظار وه او دوه
سترگي يي په بيک کي خبني کړي وي چي لالا
به يي څه ورته راوړي وي

شريف بي له کوم زند څخه بيک راوړلو

احمد يي لومړي خپل کاکا قند اغا ته راوړي سوغات
چي پکښي يوه جوړه څپلي يوه پيالہ او يو جوړه
هم جامي وي ورکړل

بيا يي مور ته جامي يوه جوړه بنگري يا د لاس

کړي او هم یو څه د ارایش شیان ورکړل خو بیا د
 شریف بخت یو څه خراب شو هغه ځکه چې احمد نه
 وه خبر چې شهناز او محمد به په کور کې اضافي
 وي نو هغه څه یې چې شریف ته راوړي وه هغه یې
 له شهناز محمد او شریف سره تقسیم کړل

بیا یې هغه پیسې چې په څلورو کلونو کې یې
 گټلي وي هغه یې نیمایې پټې کړي وي له اول
 څخه ځکه چې آینده ته یې فکر پرې نیولي وه او
 باقي مانده یې چې هر یو ایراني تومن په دغه وخت
 کې درې پینځوس افغاني کیدلي د قند اغا مخکې
 کېښودلي

د قند اغا هم پیسو ته خوله ورپنځه لاره
 پیسې یې واخیستلي په بکس کې یې کېښودلي او بیا
 یې احمد ته د چاپلوسی په خوله داسې وویل زوی
 جانه پیسې به دي درته ټولي کمه بیا لږه سره چې
 غټ شولي بیا به واده درته وکمه

احمد په شونډو کي يوه نري خوږه مسکاه وکړه په
زړه کي يي وويل چي کاکا جانۀ زه دي د
ک و ن ي په رگ پوهي ژمه

د احمد دوي شپي او ورځي تيريدي ډير خوشحاله
هم وه هره ورځ به بيرون په چکر هم تللو د خپل
ماشومتوب دوري له هلکانو سره چي اوس د ده په
اندازه وه په چکر ورسره تللو

د روختي ورځي يي بيخي ژر تيريدي که په
تاسو کي څوک مسافر وي او بيا د کور په طرف په
چکر راغلي وي درته به معلومه وي چي څنګه
ژر تيريږي

احمد نو له ذبير سره په تصميم کي شو چي بايد سبا
ته لاړ شي هغه هم په وخت سره

سبا همداسي وشول دوي نو نوي روان وه چي د
احمد مور غږ پسي وکړلو زويه ودرېږه
احمد او ذبير دواړه ودرېدل مور يي احمد ته يوه

غوټه ورکړه ورته يي وويل هن زويه په دي کي
مي کجوري يعني بسراغي درته اچولي دي په لاره
کي چي وړي شوي وبه يي خوري

يو ځل بيا احمد له خپلي مور څخه د خداي په امني
واخيستله او مننه يي هم وکړله خو دا ځل ډير هم د
احمد د مور لاس بشکل کړو او د خداي په امني
يي وکړله

دوي نو يو ځل بيا په سفر شول

ډير ته د خپل ماشومتوب يادونه په سترگو کي
شول چي کله به يي مور وويل ډيره زويه دغه کار
وکړه دغه داسي که او هغسي که خو بيا به ډير نه
منله

احمد پوختنه وکړه چي هي د بي بي ناز زويه بيا په
کوم چورت کي لارلي

دي وويل ياره په هي څ چورت کي هم نه يم تللي خو
ته وگوره چي دا مور او پلار باندي اولاد څومره
گران وي ولي بيا چي اولاد ته يوه کيسه وکړي

اولاد يي نه مني

احمد وويل څنگه

ذبير وويل ځوره مور مونږ ته يو کار وایي او
مونږ يي نه منو بيا ځوره چي اوس په سفر روان يو
نو ستا مور مونږ ته کجوري راوري
احمد وويل چي هو وله داسي خو ده

د دوي مجلس په لاره کي ښه گرم وه
خو بيا د موټر له غږ سره دواړه خاموشه شول او
موټر ته پورته شول

دوي بيا د پخوا په شان نه وه اوس يي ښه سم گرم
مجلس شروع کړي وه د کلي ته راتگ او بيا په
کلي کي د چکر وهلو له ډير وخت څخه د خپلوانو د
لیدلو خبري يي وکړلي

په خبرو خبرو کي د کندهار اډه هم راورسیدله چي
له دي ځاي څخه به لويديځ ولايتونو ته موټري

تڻلي

احمد او ڏبير هم د نيمروز په موټرو کي کيناستل
د غرمي دوه بجي وي چي دوي بيا د غزني مرکز ته
ورسیدل او دمه يي وکړله

بيا نو همداسي د شپي کندهار او سبا سهار نهه بجي
هلمند ته ورسیدل دا چي دوي اوس مهاجر کارت
درلوده نو په مرز باندي ښه ډاډه ورغلل
هغلته يي د دوي مهاجر کارتونه وليدل او بيا يي
روخت کړل

دوي نو اوس دي ته په تمه وه چي کله به رسيږي
کله چي تهران ښار ته ورسیدل نو هغلته يي په نواب
او اخلاص سترگي ولگيدي هغوي هم خبر شوي
وه چي په دغه ورځ احمد او ڏبير به رارسيږي اما
په دي نه وه خبر چي څو بجي به راورسيږي کله
چي احمد دوي راورسیدل نو د مازديگر پنځه
بجي وي

نواب وويل خوار مشي موږ مو له ډير انتظاره

ستري ڪرو

ڏبير وويل دا پري ڀرڻ زه ڏير وگي یم ته یو خه د
خورلو راواخله

اخلاص بيا وويل راخي لیوانو چي زه مو هوتل ته
بوخم

ٽولو په یوه خوله وخنډل

دوي ٽول لارل په هوتل کي يي ډوډی وخورله
بيا يي د مازديگر لمونځونه ادا ڪړل او بيا د
نواب په موټر کي خپل اطاق ته لارل

دوي دواړه ڏير ستري وه خو نواب بيا چي د بر
کلي وه نو ڏير ټوکي هم وه هیڅ يي خوب ته پري
هم نه بنوډل د شپي يي تر لسو بجو ټوکي پري
وڪړلي بيا يي روخت ڪړل احمد او ڏبير بيا د
سهار تر یولس بجو ویده وه خو نواب او اخلاص بيا
شه په ډاډه زړه وظيفي ته تللي وه

ڏبير چي راوي بن شو نو سمدستي يي احمد ته یوه
لغته ورکش ڪړه ورته يي وويل جگ شه د ماگل

زويه د سهار يولس بجي دي
په کور کي خو دي د قند اغا له ډاره د ملا له اذان
خخه مخکي ويښيږي
احمد وويل ياره يوه دقيقه خو مي پريږده احمد فکر
کولو چي ډير به ټوکي کوي
خو چي ډير بيا په احمد يخي اوبه خالي کړلي او
احمد سترگي رڼي کړلي گوري چي په ريښتيا
هم يولس بجي دي ډير ته په کنځ اوو سر شو ورته
يي وويل داغوا زويه وختي به دي پورته کولم کنه
لمونځ دي راباندي قضا کړلو

ډير بيا وويل د ماگل زويه ساده کيږه مه زه هم
اوس ويښ شومه هغه نورو دوو د پيشکي زامنو
ويده پريښي يو

دواړو وخنډل د پيشکي د زامنو په ويلو سره

احمد پاسیده مخ او لاس یی پرمین خُل او بیا ذبیر
لاړو د چای په دم کولو پسي احمد ته یی دنده
ورکړه چې له نانواي څخه ډوډی راوړي
احمد چې ډوډی پسي بشکته شو ذبیر په ترموز کي
تیار چای پیدا کړو دا چای سهار نواب دوي ته پوخ
کړي وه

دواړو په خندا سره چای وسکلو او بیا یی په طرف
د قدم وهلو دباندې پلي وکړله

تر دوه بجو پوري یی قدم ووهلو بیا د نواب دوي
شرکت ته ورغلل هغله یی له هغوي سره ډوډی
نوش جان کړله بیا یی هغوي هم ځان سره کړل
او د خپل اطاق په طرف راغلل

هر یوه ته یی د خپلي کورنۍ له خوا راليژل شوي
لیک ورکړلو بیا یی هغه سوغاتونه چې دوي ته
راوړي وه ورکړل

واقعيت کي چي شي دواړه ډير خوشحاله شول
دوي هم له احمد ا ذبير نه مننه وکړله بيا به نو د تل
په خير هره ورځ کار ته تلل څلور واړه به يو ځاي
کار ته تلل او يو ځاي به راتلل نواب ته يي په
شرکت کي يو موټر هم ورکړي وه چي دي به
وظيفي ته پکي ځي او راځي

دا هسي په نوم د پنبې شرکت وه ولي په داخل کي به
يي بيا نو د مخدره موادو تجارت روان وه چي نواب
تر اوسه پوري په دغه مسئله نه وه خبر خو ور ور
به بيا ده دغه شرکت نورو کارگرانو په نواب
سگريټ وهل چي بيا يي چرسي هم ځيني جوړل
کړلو ملگرو يي احمد دوي ډير ورته وويل چي
هلکه بد کار دي مه يي کوه خو عمل بيا عمل وي نو
الله دي موږ ورنه وساتي

نواب نو کرار کرار په دي هم خبريده چي دا

شرکت کی اصلاً پنبه نه بلکي د مخدره موادو
 تجارت کی ژي کله چي دي خبر شو نو رئیس یي
 معاش دو چند که ورته نواب هم د پیسو خوند
 اخیستی وه نو نه یي چاته د خپلي وظیفې ویلي او نه
 یي دا خبره له خپلو افغاني ملګرو سره شریکوله
 هغه خوا بیا اخلاص د دفتر په رئیسې مټین شوي وه
 د دوي دواړو رنګونه ورځ تر بلي ژيږیدل په
 نواب خو ټول خبر شول چي عملي شوي ده ولي
 اخلاص هم ټولو ته وویل چي زه هم مټین شوي یم
 نا گفته دي پاتي نشي اخلاص په یوه شرکت کی
 چي قالین ګنډلو وه سرکاري ګر وه
 احمد او ذبیر خو بیا په شیشه خانه کی کار کولو
 نواب اهسته اهسته دي حد ته ورسیده چي نورو
 بنارونو ته به یي مخدره مواد وړل او اخلاص بیا
 بي د کورنۍ له اجازي له خپلي رئیسې سره واده
 وکړلو
 وروسته له دري کلونو اخلاص وویل چي زه یو

چکر له خپلي کوژدني سره غواړم خپل کلي کور ته
لار شم د نواب هم زړه وه احمد او ذبیر يې په زور
سره راځي کړل

خو بالاخره يې يوه پنځه کسيزه ډله چې پکي احمد
، ذبیر ، نواب ، اخلاص او د اخلاص ميرمن وه
جوړه کړه او لارل خپل هیواد ته

دوي نو په دري ورځو کي کور ته ورسیدل دا
وخت یو څه سرکونه هم جوړ شوي وه

دوي نو اوس ښه سم خپل کلي ته رسیدلي وه
هر یو يې خپل کور ته تنها لارو خو اخلاص بیا نو
دوه نفره وه

مور يې لومړي ډیره اخلاص ته خوشحاله شوه خو
بیا چې خپله اینګور يې مینا ولیدله رنگ يې داسي
ژيړ شو لکه ژيړ ګلاب

ټوله کورني يې ذبیر ته په غوسه کي وه چې ولي
يې بي د دوي له اجازي دا کار کړي ده

خو خير نوره يي خبره غټه نکرله

مگر پلار يي وويل چي بيا په دي دروازه پښه هم
راننه نه باسي

ورک دي د پښتنو رواجونه شي چي زوي رالوي
کړي بيا د هغه په خوښه ورته ناوي نه کيږي چي
دا بيا له بلي ښځي سره په زوره نکاح ته مجبوروي
چي د يوي جوړي د خفگان لامل او هم د يوي
کورني د خفگان لامل کيږي

او يوه لور په کور کي پيغله کړي هغه هم بيا خپل
د زړه کس ته نه ورکوي په بل کس يي په پيسو لکه
غوا خرڅوي چي دا کار بيا په يوه کورني کي د
شخړي ډير لامل کيږي

خبره بل طرف لاره نشي

اخلاص يي د هغه د روغتيا تر وخته په کور کي
پريښوده نواب ته يي هم کورني ډيره خوشحاله وه

خو چي مور يي د رنگ پوختنه وکړه چي ولي
 داسي تک ژيړ اوختي يي پلار يي په غوسه وويل
 چي مسافر دي دومره خو به يي رنگ تغير کوي اما
 له اصلي کيسې هي څوک هم نه وه خبر چي نواب
 څه نخري کوي

ذبير ته يي هم کورني خوشحاله وه خو خويندي يي
 بيا بيخي خوشحاله وي ځکه چي دوي پلار نه درلوده
 او همدا يو ورور يي وه

احمد ته هم همداسي ټول خوشحاله وه خو په دي
 ځل د قند اغا د زړه دربا دومره زياته وه چي د
 څنگ کس به يي هم اوريدله

د روختي شپي او ورځي تيريدلي دا ځل نو
 شريف هم غټ ځوان وه احمد لومړي له قند اغا
 څخه د خپل پلار ميراثي ځمکي واخيستلي په خپل
 نوم يي کړلي بيا يي جان محمد کاکا ته په دهقاني
 ورکړلي او ورته يي وويل چي د حاصلاتو پيسې

به يي د دوي مور مريم ته ورکول کيږي جان محمد
هم د هو په دود سر وخوزولو

دوي يو ځل بيا بيرته په سفر کي شول د روختي
ورځي يي خلاصي وي ټولو حرکت وکړلو په
طرف د ايران دا ځل په مرز کي بيخي ورته جنجال
هم جوړ نشو ځکه چي دوي سره مينا ايراني جيلي
وه چي په پاسپورت باندي وتلي هم وه بيرته هيواد
ته هم ننوتله

دا ځل بيا په ملگرتيا کي ډير فرق راغللو دا چي
اخلاص په کور کي د مور او پلار له خوا جواب
شوي وه چي نور به کور ته نه راځي نو له خپلي
بنځي سره او يوه کوچني زوي خالد سره يي په
طرف د جرمني مسافري ته پښی کي ښودلي
نواب هم څو ځله له يو ښار څخه بل ښار ته
مخدره توکي وړل چي پکي ډيري پيسي يي هم
واخيستلي او ځانته يي جايداد ونيوه چي د رئيس له

خوایي کورنۍ هم ایران ته رامنقل شوه
یواځي ذبیر او احمد پاتي شول په ملګرتیا او اطاق
کي دوي نو څلور کاله نور هم کار وکړلو په دي
موده کي تلیفون هم کم کم رواج وه چي په دوي دوو
کي هم یوه یي درلوده خو دا اصلا شریک وه دا
تلیفون

د دوي کورني هم موبایل درلوده خو بیا به یي په
هفته کي یو ځل خبري کولي ځکه چي مصرف یي
زیات وه

وروسته له څلورو کلونو څخه ذبیر د خپل واده په
خاطر تللو احمد هم وویل چي زه به هم لاړ شمه
وبښي دوستانو ناگفته پاتي شو خو تکمیل کومه
یي

دا چي تیر ځل ذبیر تللي وه نو مور یي هم یوه پیغله
ورته کړي وه چيله پوشي یي هم وکړه چي په دي
محفل کي ورسره نواب اخلاص او احمد هم ونډه
اخیستي وه

سخت يي ځانونه هم په اتن کي ځانونه ستري
کري وه

راځم خپلي کيسي ته

احمد دوي دا ځل هم ځانونه تيار کړل چي کور ته
لار شي

خو دا ځل خالي لاس لارل ځکه چي دا ځل يي د
واده په خاطر تللي وه او افغاني جامي اخيستلي په
کابل کي

همداسي وشول چي کابل ته ورسيدل نو ذبير ځانته
او د کورنۍ نورو غړو ته يي جامي واخيستلي
يوه جوړه جامي يي احمد ته هم وکړلي او يوه يي
کورتي هم ورته واخيستله

دوي کورته لارل يو ځل بيا يي په کورنيو د جنت
زيري وشول

د دوي له راتگ نه دري ورځي وروسته د ذبير
واده وشو

دا ځل نو بيخي ښه سم اتن او سيلونه وه احمد او
نورو کليوالو دا ځل ځانونه داسي ستري کړل چې
بيخي خو د احمد ښه سمه تبه وه

خاله مريم چې دا وليدل نو

مريم خاله هم احمد ته يوه پيغله جيلي په نکاح کړله
چې دا اصلا د وردگو ولايت د سيد اباد د مدين
خيلو ډکلي وه خو په نن گرهار کې يې د بابا ځمکي
د دوي پلار ته پاتي وي نو ځکه يې په نن گرهار
کې استوگنه کوله

احمد کوژده وکړله او واده يې بيا دوه مياشتي
وزنډاوه له دوه مياشتو وروسته يې واده هم وکړلو
احمد هم داسي يو محفل جوړ کړلو چې ټولو
کليوالو پکښې ښه سم خوند واخيستلو

دا چې احمد ډير کار کړي وه او د ځمکو پيسي يې
هم په لاس کې وي نو ځکه يې واده هم ډير ژر
وکړلو

دوي نو دا ځل په يوه غټه روختي راغلي وه

خُکه چي د ذبیر واده وه او هغه هم چي په عاشقي
کي واده کړي وه نو غوښتل يې چي له خپلي ناوي
سره ډیر وخت واوسي

خو دا يې بيا نو بيخي وروستي راتگ وه له ايران
خخه

خُکه چي په هیواد ي کارونه ډیر وه او د ذبیر یو
اوبښي په حکومت کي لوړ پوړي چار واکي وه
هغه بيا ذبیر ته یوه غټه وظیفه پیدا کړه چي بيا
احمد هم هغي ته واسطه شو احمد هم په کابل کي
خانته کور ونيوه خُکه چي نشوای يې کولای چي
هره ورځ له کابل نه ننګرهار او برعکس له هغه
خاي نه دلته

راشي نو خُکه يې کډه کولو ته مجبور وه

له خپلي نوي ناوي سره یی خبره شریکه کړه هغي
نو بيا خه نشول ویلي خُکه چي یو خو ښه ښخه وه
بل نو داسي هم نه کیدل چي احمد دي په هفته کي یو

خُل وويني

مور يي هم وويل خه زويه لار شه پخير لار شي
احمد شريف او سلوا د احمد ميرمن کابل ته کډه
شول دوي نو چي راغلل د کابل په پنځمه ناحيه کي
چي دعوت پوهنتون ته نژدي په قلعه وزير کي يي
اصلي موقعيت وه يو کور کرايه کړلو
شريف يي هم د نوي باختر په خصوصي عالي ليسه
کي واچولو

د احمد کارونه بيخي ښه مخته تلل
په د وخت کي د احمد دوي نوي ونه هم وغړيده چي
ناديه يي نوم پري کي ښوده چي له ټولو ورته
شريف ډير خوشحاله وه

عمر کرار کرار همداسي تيريده نازيه هم غټيده بيا
نو شريف هم مکتب خلاص کړلو

او نادية نو نوي كودكستان يا هم وركتون كي واپول
شوه نازيه لا د دريو كلونو نه وه چي بله خور يي
وشوه بيا نو د شريف لخوا ورته د نازيه نوم
وركړل شو

مور يي سلوا هم خوشحاله وه ځكه چي د دواړو لور
گانو يي نوم په يوه حرف شروع كېده
شريف هم اوس نو د پوهنتون محصل وه دي بيا په
كابل پوهنتون كي د انجنيري سيول بخش ويلي چي
له ماشومتوب څخه يي شوق او علاقه وه ورسره
ناديه هم په مكتب كي شامله شوه

اما نازيه بيا په كودكستان كي شامله شوه
احمد به اوس هره ورځ بدليده كله به چي له وظيفي
څخه راغلل نو چي اولادو به يي شوخي كوله يا به
يي هم يو چيشي بي ځايه كړلو نو احمد وار پري
كاوه وهل به يي يوه ورځ به يي هم اولاد په كرار نه
وه

هره ورځ به يي اولاد چيغېده

حتي ڪله ڪله به داسي ورڻي هم راورسيدي چي
احمد به په خپلي ميرمني سلوا هم وار ڪولو

دا ځل احمد بيخي بل ڏول شوي وه
عمر نو همداسي تيريده يوه ورڻ چي احمد له وظيفي
څخه راغلو نو سلوا ورته وويل
چي احمد جانو يو څه مريضه يم ڪه ڊاڪٽر ته لار
شو احمد خو په اوله ڪي په غوسه شو بيا يي
وروسته وويل چي سمه ده
دوي چي ڊاڪٽر ته تلل نو خپل اولادونه يي نازيه
او ناديه دواړه شريف ته پري بن وڌل
دوي خپله دوه په دوه ڊاڪٽر ته لارل
له يو څه مايعناتو وروسته ڊاڪٽري يو ځل بيا په
احمد د لور زيري وکړو چي د دي خبر په اوريدو
سره دواړه احمد او سلوا سخت خفه شول سلوا خو لا
په دي ډار ڪي هم لاره چي گواکي احمد دوه مهه
بن ځه ونکړي

اما دلته بيا ډاکټري يو بل څه هم اضافه کړل چې
ستاسو غبرگوني يعني يو زوي او لور کي ژي
چي د زوي د نوم په اوږدو سره دواړه خوشحاله
شول

د سلوا شپي او ورځي په همدغو غمونو او خوښيو
کي تيريدي

او احمد بيا هغله په دفتر کي د رئيس لخوا ورته
هره ورځ گواښونه کيدل چې سم کار نکوي
وظيفي ته په وخت نه راځي او همداسي نوري بهاني
بي ورته کولي

شريف هم وروستي سمسټر خلاص کړلو دي هم
اوس فارغ کيده له سيول بخش د انجنيري څخه
احمد هم په يو لوي افتخار سره ټولو خپلوانو ته
زن گونه ووهل ويل بي ورته چې شريف له سيول
بخش د انجنيري څخه فارغ ده راتلونکي يکشنبه بي
فراغت ده

دوي ټولو ورته په لومړيو کي مبارکي ورکړه او

بيا يي وويل چي سمه ده در به شو

د يك شنبې په ورځ ټول خپل خپلوان راغلل قند
اغا هم راغلو ټولو احمد ته ډالي او د غاړې يا هم
دستي گلان راوړي وه په ټولو كي بيا خاله مريم د
شريف مور ډيره خوشحاله وه ځكه چي دا يي
لومړني اولاد وه چي په دومره غټه درجه كي
كامياب شوي وه

د شريف فراغت هم په پوهنتون كي پخیر سره
ولمان ځل شو ټولو ورته مباركي وركړه بيا شريف
هم خپل سرتفكيټ واخيستلو او ټولو يو ځاي د كور
په لوري حركت وكړلو

دلته نو د احمد يوه همكار خپل فرونر موټر احمد
ته وركړي وه احمد هم داسي گل پوش كړي وه
چي پوښتنه مكوه

شريف خو بيا داسي خوشحاله وه چي بيخي په جامو
كي نه ځايده

كه له تاسو څخه چا د پوهنتون خلاص كړي وي بيا

د کور په طرف راغلي وه دا خوند به مو حس
کړي وي

له فراغت څخه دري ورځي وروسته مريم د شريف
مور احمد ته وويل چي شريف به هم دمجردانو له
تور ليست څخه لري کړو
احمد هم ومنله

مور يي وويل چي په کلي کي يي يوه جيلي يعني د
انار گل کاکا لور ورته خوښه کړي ده هغه به
ورته وکړو

دا چي پورته مي هم وويل چي سلوا يوه هوښ ياره
جيلي وه بيا زيرکه هم وه او دا چي شريف پخوا
ورته ويلي وه چي وريندار جاني په پوهنتون کي مي
يوه جيلي خوښه ده نو ځکه يي خاله مريم چي اوس
يي خواښی هم وه ورته وويل چي يو ځل له شريف
څخه هم پوښتنه وکړي چي شايد يي بله جيلي
خوښه کړي وي او يا بل څه وي

احمد! هم وويل مور جاني سلوا ري بن تيا وايي يو خُل
به شريف سره هم خبره شريکه ڪڍو

دا چي احمد خبر نه وه چي شريف عاشق شوي ده
ولي بيا هم يو ڇه تجرب به ورته وه چي ڪه په خپله
خوبنه واده وڻي نو دوه جوڙي به بنی سره
خوشحاله يي

مور يي هم په هو سره سر وڻن وروڻو
شريف چي شپي راڱلو نو اول يي مور ورسره
خبره شريکه ڪڍه

شريف له شرم څخه مور ته هي څ هم ونه ويل بس
صرف يي ورته وويل چي دوه ورځي وخت
راکڙي

په دي شپه چي ٽول بيده شول نو شريف خپلي
ورينداري سلوا ته وويل ورينداري ما خو مخڪي هم
ويلي وه چي د پوهنتون يوه جيلي مي خوبنه ده چي
د طب محصله وه

نو ته مي مور ته ووايه كي يي راته وکړي
 څکه هغه ډيره ښه جيلي ده هغه جيلي هم په اصل
 كي د کابل وه او په پروان دو كي يي استوگنه کوله
 ورينداري يي هم په خدا سره وويل سمه ده لالا خو
 ته يي اول نوم ووايه او بيا ووايه چي څنگه ده

شريف ورته وويل نوم يي دحل ده او بل په ښايست
 كي له تا سره يو شانتې ده

شريف نه غوښتل چي ورينداره يي خفه شي نو څکه
 يي ورته وويل چي ستا غونډه ده

وينداري يي هم وخنډل بيا يي وويل نه نو يا به له ما
 څخه ښکولي وي يا هم بدرنگه

د شريف لږ څه خوله د بدرنگي په اوريدو سره
 کږه شوه خو چي ځان يي خبرو ته جواروه نو
 وريندار يي سلوا پري پوه شوه چي هلک يي خفه
 کړو

نو شريف يي په غيږ کي کلک ونيوه ورته يي
وويل ليونيه خفه کيږه مه ټوکه مي وکړه
پوهيږم چي خکلي ده
ورينداري يي دا ټپه ورته وکړله
مئين مشي مينه بلا ده
په بن کلو بن کلو د هر چا مينه راځينه

د دي ټپي په اوريدو سره د شريف يوځل بيا خوله
کږه شوه

ورينداري ته يي وويل مننه
بيا د شپي پخیر وويل ځکه چي شپه ناوخته وه بیده
کيدل او نور ټوله کورنۍ بیده وه صرف دوي دوه
وي بن ول

کله چي سبا سهار د چايو وخت شو نو سلوا چي
درگړده يي د نازيه پياله ډکوله خواښ يي ته يي
وويل

مور جاني د شريف يوه جيلي خوښه ده هغه هم
ډاکټره ده له دوي سره په يو پوهنتون کي وه اوس
هغه هم فارغه شوي ده که دي زړه وي چي يو ځل
ورشو

له دي خبري سره د شريف مخ تک سور شو
مور يي وويل اله توبه خدايه اوس مي زوي هم په
پردو لورگانو پسي کرځي
احمد بيا مسکي هم شو چي ورور يي مټين شوي ده
او ويي ويل دا خو ښه خبره ده چي مور هم يوه
ډاکټره را واده کړو او هم يوه با سيواده ښځه
وي

شريف هم نوره چي خبره را په سر شوه ويي ويل
مور جاني ډيره ښه جيلي ده اصلا د کابل ولايت دي
په پروان دو کي اوسېږي او بل ما له دغو وروستيو
څلورو کلونو څخه پيژندلي ده
مور يي وويل چي سمه ده ستا چي خوښه ده زما

درسره خوښه ه

شريف هم خوشحاله وه ولي په زړه کي په خوله يي
هم د خوشحالي نښي نښاني معلوميدې خو دا چي
نوره خبره غټه نشي خپله خوښی يي پټه کړي
وه

بيا چي له کور څخه بيرون ووتلو نو دحل ته يي
زنګ وکړو د خوښی زيري يي ورکړلو او بيا
يي ورته وويل چي مور مي تا ماته په نکاح کوي
او نن ماسپښين ته مرکه هم درته استومه
همداسي وشول د شريف مور وريندار او خور يي
شهناز سره له شريف چي شريف يي کور ليدلي وه
ورغلل

له يوه څه څنډ وروسته چي بيرته د کور په طرف
راتلل نو شريف بي له څنډه له مور څخه پوښتنه
وکړه چي څه يي وويل

دلته يي ورينداره له مور څخه مخکي شوله
ورته يي وويل چي د نوري دي مور وايي چي يو

خُل بيا هم راتگ ته ضرورت شته ده يعني چي
زموږ خوښه ده

شريف هم نو په اول کي يي له شرم څخه مخ تګ
سور شو بيا يي وويل چي سمه ده

د دوهم خُل دپاره هم د شريف مور او ورينداره سلوا
د دُحل دوي کره ورغلل

دا خُل يي ورته ويلي وه چي موږ بايد هلک وگورو
دا هلک له ليدلو وروسته يي ورته د جيلي ستن او تار
ورکړي وه

شريف هم ډير خوشحاله وه په لومړي سر کي يي
دُحل ته زنگ وواهه او بيا دلته مخکي له دي چي
شريف ورته مبارکي ورکړي دُحل له شريف څخه
مخکي شوه په مبارکي کي بيا نو دُحل , شريف ته
وويل چي له شريني سره دي مبارک وي دواړه په
دی کار سره ډير خوشحاله ول

بلاخره له شريف څخه يي ورينداري سلوا هم غټه
شريني واخيسته

شريف هم چي اوس معاش اخيستلو نو ورينداري ته
يي هم يو غټ توق د طلا واخيستلو

دا وخت نو سلوا هم اميدواره شخه وه

د شريف كوژده يي هم له ستني راوړلو خخه شپږ
ورځي وروسته وكړه

له كوژدي وروسته دحل هم خائته په يوه شخصي
روغتون كي وظيفه واخيسته

د شريف له كوژدي خخه وروسته د احمد وهل بيا په
ناديه او نازيه دومره پير شول چي هيڅ مه وايه
هره ورځ به يي په يوه كوچني خبره هم په دغو
دوو لورگانو گوزار كولو

هره ورځ به يي د ناز په ځاي وار وه

اوس يي نو اولاد ته بيخي مينه نه وركوله بيخي يي
ناز نه وركولو بيخي هغه پخواني احمد نه وه مور
يي هم همداسي هر كله به يي چي اولادونو شوخي
كوله نو مور به ټنگ وار پري كولو

يوه ورځ چي احمد لا په وظيفه کي وه سلوا ورته
زنګ وواهه چي يو څه مريضه يم که کور ته راشي

احمد هم وويل سمه ده در غلم

کله چي احمد راغلو نو احمد سلوا او د احمد مور يو
ځاي د روغتون په طرف لارل

له يو څه ځنډ وروسته په احمد باندې د دوو
اولادونو زيري وشو چي يو يي هلک او بله يي هم
جيلي وه

احمد بيا هلک ته بيخي زيات خوشحاله وه

احمد له پيري خوشحالي دا چي خداي پاک زوي
ورکړي وه او د خداي پاک د شکر د ادا کولو په
خاطر يو لوي ختم د قران عظيم الشان ونيوه چي
پکي ډيرو خپلو خپلوانو يي ونډه واخيستله

بيا يي نو د ختم په ورځ يو بن ايسته نوم د هلک لپاره
او يو هم د جيلي لپاره انتخاب کړل چي د هلک نوم
قنداغا انتخاب کړو شکيب او د جيلي نوم بيا د سلوا
خور يعني د احمد بن يني انتخاب کړلو ناهيده

د احمد بن يني خكه دغه نوم انتخاب كړلو چي دوه
مخكيني خورزي يي هم په همداسي حرفونو نوميدې
يعني نادية , نازيه او ناهيده
ډير ښه نومونه دي پخداي
دري واړه په يو شانته

له دي وروسته بيا هم احمد په دغو دوو لورگانو
يعني نادية او نازيه باندې گوزار كولو
ناديه نو اوس د شپږم او نازيه بيا د دويم ټولگي
زده كوونكي هم وي
خو بيا هم اوس نو تاسو ته هم معلومه ده چي زموږ
په هيواد كي كله چي يو كوچني ماشوم يو څه خرابي
كوي نو هغه وهي

او يا هم چي نه بیده کي ژي هغه ډاروي
چی دا دواړه کارونه د يوه ماشوم په مغز ډير بد او
منفي تاثيرات راولي

در حالیکه هغه ماشوم په خپل خیر او شر هیڅ نه
پوهیږي چې دا می په خیر کی دي او که نه دي
خبره بل طرف نه وړمه راځم کیسي ته

د شریف له کوژدي دوه میاشتي وروسته یې واده هم
ورته وکړلو

چې له واده وروسته هم له احمد سره په یوه کور کی
اوسیده احمد او شریف به سهار وختي خپلو دندو په
طرف تلل دحل چې نوي ناوي وه نو د یو کوچني
وخت په خاطر یې په کور کی ناسته غوره کړله
دا چې سلوا هم یوازي وه نو دحل ته ډیره خوشحاله
وه ځکه چې دي به هره ورځ په کور کی له سهاره
تر ماشامه تنها وه خو اوس یې جوړه پیدا شوي وه
ولي دا هم د یو کوچني مدت دپاره ځکه چې دحل هم
اجازه لرله چې خپلي دندي یعنې ډاکټري ته لاړه
شي

له يوي هفتي وروسته دُحل هم د خپل کاري محل په
طرف لاره اوس نو ټولو يو ځل بيا د پخوا په شان
خپل کار کولو ټول به خپلو د کار ځايونو ته تلل

ناديه او نازيه به هم هره ورځ ښونځي ته تللي
د نادي اوس له طب سره بيخي زيات شوق وه ځکه
چي کله به يي د کاکا ښځه يعني دُحل د ډاکټري
په چپن کي وليدله نو بيخي به يي زړه اوبه اوبه کيده
يا به يي هم همدغه شيبه د خپلو سترگو په کيمره
کي به يي ځان د ډاکټري په جامو کي لیده

هره ورځ به يي پلار ته ويلي پلار جانۀ زه به هم د
کاکا د ناوي غونډي ډاکټره کي ژم
پلار به يي هم ويلي افرين لوري هو بايد ډاکټره
شي

دُحل به هم تشويق کوله ځکه چي هغه هم پوه جيلي
وه

که چيري اوسني حالت ته وگوري د چا پوه مري
وچه ډوډی هم نه درباندي لوري گي چي وه يي

خوري طب خو پري ژده

چي ته دي ډاکتر شي

خير ژوند تيریده شکیب او ناهیده هم لويدل

بيا هغه خوا د شريف او د دُحل هم نوي ونه
وغوریده چي بيا د نادي له لوري ورته د صبغت الله
نوم ورکړ شو

په دي کي نو شريف هم سخت خوشحاله وه
همدای يي پخواني ارمان وه چي له دُحل څخه دي
اولاد ولري چي الله پاک يي دا ارمان هم ورته پوره
کړلو

هره ورځ به اوس نو شکیب بیچاره هم د خپل پلار
له لاسه بښه سم وهل خوړل پلار به يي هره ورځ په
اندکي خبره هم وهلو

شکیب دي حد ته ورسیده چي هره ورځ به يي الله ته
زاري کولي چي يا الله کاشکي دي يا زه نه ومه پیدا
کړي او يا دي هم داسي پلار او مور نه راکولو
هره ورځ به يي په چیغو تیرید هره ورځ به يي په

اندکي خبره هم وهل خوړل اخر بېچاره چي لويده
بيخي به ورته بل ډول فکرونه پيدا کيدل کله کله به
يي خائته خيالي نري جوړوله په دي نري کي به
يي خان يوازي احساسولو خائته به يي ښه ژوند
لیدلو خان به يي ډير بختور لیده خو چي له خيالي
نري څخه به ووتلو خو هماغه پخواني غمونه به يي
وه او دي به وه

يو څو کاله به تير شمه دوستانو

اوس نو شکیب چي د احمد په زامنو کي مشر زوي
وه او هم يوازيني زوي وه د اوولس کالو په عمر به
وه

په دي وخت کي نادي هم پنځم کال د طب ويلي
نازي بيا اول سمستر د ژورناليزم او همچنان ناهیده
او شکیب په دولسم ټولگي کي وه

د شريف هم مشر زوي صبغت الله په يولسم
ټولگي کي وه اما بد بختانه چي الله پاک شريف

ته کوم بل اولاد ور نه کړلو دا وخت شريف هم له
احمد څخه بيل شولو ځکه چې اوس بايد هر يوه
ورور ځانته کور جوړ کړي وه دوي دوو ورونو
هم همداسي

يوه ورځ چې احمد او سلوا د شريف دوي کور ته
تلل په لاره دوي دوه په خپل شخصي موټر کې ول
احمد له سلوا سره په قيصو کې بڼه گرم وه چې په
دې کې يې لاري ته هيڅ فکر هم نه وه دوي دوو په
دې کې خبرې کولې چې بايد احمد خپل زوي شکیب
ته کوژده وکړي چې بيا يې دا ارمان په زړه کې
پاتې نشي

اما د يوي دقيقې په تيريدو سره همداسي وشول احمد
خپل موټر له يوي لاري يا هغه لوي موټر چې
پکې درانه بارونه وړل کېږي چې له خښتو ډکه وه
تکر وکړلو

لا يې دوي شفاخاني ته رسولي نه وه چې سلوا هم

خپل ژوند له لاسه ورکړلو

د احمد خو سینه له جلب د موټر سره لگیدلي وه
او سر یې هم نو ځکه خويي په موټر کي خپل
ژوند له لاسه ورکړلو

تر ماشامه پوري د دواړو جنازي په روغتون کي
ایښي وي بیا له ماشام نه وروسته چي کله کورته
په راتگ کي سلوا او احمد ناوخته کړله نو نادي
یې مور ته زنگ وواهه چي ولي یې ناخته کړه
چي کله یې زنگ ووهلو نو له دري څلور ځله
تیریدو څخه وروسته موبایل اوکي شو اما له هغي
خوا یو زنانه نازک غږ راغللو چي د نادي د زړه
بیخي درېها زیاته شوه

هغي ښځي لومړي غږ وکړلو الو څوک یې

دا د موبایل والا مو څه کيږي

او همداسي یې نوري پوښتني هم سر په سر
وکړلي

بيا نادي وويل دا مي د مور موبایل ده او تاسو څوک
بي مور مي چيره ده

نادي هم همداسي سر په سر څو پوښتني وکړلي
بيا نرسي جواب ورکړلو ستاسو مور او پلار
ترافيکي پيښه کړي ده اوس مهال په ... روغتون
کي دي که کولاي شي نو ورته راشي

نادي هم په وارخطا غږ سره وويل سمه ده درځو
نادي اول شکيب ته وويل چي داسي پيښه شوي ده
بيا يي شريف کاکا ته زنگ ووهلو

اوس نو دري خويندي او يو ورور هم سترگي
سري ژاري او هم د روغتون په لوري په جابکو
قدمون د روغتون لاره لنډوي

کله چي روغتون ته ورسيدل نو گوري چي شريف
کاکا يي زوي يي صبغت الله او ميرمن يي دحل له
دوی څخه مخکي رارسيدلي دي

کله چي دوي نږدي راغلل نو شکيب پوښتنه
وکړه کاکا په مور او پلار مي څه شوي دي

دا چي شريف او احمد له ماشومتوب څخه يو په بل
گران وه او هم يې د يو بل سره په ټول عمر کي
يوه کوچني جگړه هم نه وه کړي

نو شريف د خپل ورور غم يې پټ نشو کړلای
له سترگو يې اوښکي يې يو په بل پسې رواني
شوي

دلته نو ټول په ژړا شول

بيا يې له شفاخاني څخه د احمد او سلوا جنازه د کور
په لوري رهي کړله په ټوله لاره کي هېچا هم
خبره ونکړه د ټولو له سترگو يوازې د بي وسي
او بي کسي اوښکي توپلي

کله چي کور ته لاړل شريف لومړي خپل تره ته
زنګ ووهلو چي داسي کيسه ده

بيا يې د خپلي فيس بوک پانې په ايډي يې د
جنازي خبر خپور کړلو

له دي وروسته يې ټول خپل خپلوان خبر کړل

سبا سهار يي جنازه د ننگرهار ته ورسوله
هغلته يي هم ټولو خپلو خپلوانو د دوي په جنازه کي
اشتراک وکړلو

ناديه او نازيه خو بيا تر کلنيک د کلي هم ورسيدل
دوي دوو خويندو دومره ژړل چي د دوي له ژړا سر
به ټول انگر په چيغو سر شو تر ټول زياد چي
بيا خفه وه هغه ناهيده وه اما دي بيا خان داسي
کنترول کړي وه چي پوختنه يي مه کوه

ولي بيا هم

که الله دي نکړي ستاسو کي د چا مور يا پلار هر
وي دا زور به مو ليدلي وي

شکيب خو بيا هم بد نه وه ولي چي کله به يي
خويندي په ژړا کي وليدلي نو خپل خان به يي هم له
کنترول څخه ووتلو

ناديه خو پخوا په هوش راغلي وه کور کي وه د
وروستي ځل د پاره يي خپل مور او پلار په سپين
کفن کي وليدل

اما نازي بيا ونشو ليدلي

کله چي نازيه په هوش کي راغلله نو چي کور ته يي
بوتله گوري نه مور شته نه هم پلار نو په چيغو
چيغو سر شوه په ژړا کي يي ويلي چيري دي مور
او پلار مي ما هم يو ځل ورته يوسي يو ځل خو به
مو پر ايښي وه چي ما هم د وروستي ځل دپاره
ليدلي وه

چي د نازي له چيغو سره يو ځل بيا ټول کور په
چيغو سر شو

د جنازي داختم او خيرات له يوي هفتي وروسته دري
خويندي او يو ورور بيرته خپل کور ته راغلل ولي
دلته بيا هم د يوي اونۍ لپاره د خپل تره شريف په
کور کي پاتي راغلل ځکه چي تره يي نه غوښتل
چي وريري يي يا هم وراره يي په کور کي يوازي
پاتي شي ولي د وخت په تيريدو سره بيا دوي هم
خپل کور ته لاړل

يو خو د دعا په خاطر خلک ورته راتلل بل دا چي

دوي هم نه غوښتل چي له خپل کور نه بل ځاي لار
شی

کله چي د مور او پلار د مرگ يي دري اونۍ تيري
شوي نو ټولو د پخوا په شان خپلو پوهنتونونو او
مکتبونو ته روان شول

چي دا کار به شکیب کولو لومړي به يي خپلي دوه
مشري خویندي يعني نادیه او نازیه پوهنتون ته وړل
او بیا به يي خپله همزولي خور يي ناهیده مکتب ته
وړله چي له هماغه ځایه به خپله هم د مکتب په
طرف تللو

غرمه به يي هم همدا کار وه
ولي مازديگر به بیا خپله او ناهیده یوځاي ده
ژواک د ساینسي علومو مرکز ته تلل او هغله به يي
د کانکور اماده گي هم وپله

د مور او پلار له مرگ يي یو کال وروسته د دواړو
خویندو چي پخوا يي د مور او پلار په شتون کي
کوژده کړي وي واده هم وکړلو

له يادو دي نه وځي دغه دوه خویندي يي د نادي په
پوهنتون کي يو صنفی وه هغوي هم دوه ورونه وه
او دا دوه خویندي يي هم مور او پلار په يوه کور
کي واده کړلي

کوزده يي هغه وخت شوي وه اما واده يي د مور او
پلار د مرگ په خاطر وروسته وزنډيده

خير واده هم د دواړو خويندو په خوشحالي کي تير
شو ولي بيا هم چي مور او پلار يي مړه وه يو څه
غم ورسره وه

له واده وروسته بيا ناهيده او شکیب په کور کي
يوازي پاتی شول اما شکیب بيا نو يو غیرتي هلکه
وه خویندي يي هم له ځان کمي نه کړلي

هره ورځ به يي اوس دي تنها خور ته چي په کور
کي وه ډالي ورته راوړلي

هره ورځ به يي خوشحاله ستاله کله به يي د نادي
دوي کور ته بيوله او کله به يي هم هغه دوه ورته
راوړلي خپل کور ته

په ډیر کم وخت کې ناهیدي هم تغیر وکړلو
دي نو اوس په کورس کې له یو ځوان سره مینه پیدا
شوي وه

چې بیا هغه ځوان هم په دې مثین وه
کله یې چې د کانکور امتحان ورکړلو نو بیا هغه
ځوان او ناهیده دواړه د حقوقو پوهنځي ته کامیاب
شول اما هغه خوا بیا شکېب د پولې تخنیک سیول
انجنیري ته کامیاب شو

د شکېب هم له انجنیري سره په دې خاطر شوق وه
چې کاکا یې هم انجنیر وه او کله به چې شکېب کاکا
د انجنیري په جامو کې لیده بیا به یې بیخي شوق
زیاتیده

که تاسو کې چا د خپلې خوښې پوهنځي ويلي وي
په خپل شوق سره نو معلوم به وي چې څومره خوند
لري

له څلورو سمسترو ویلو وروسته هغه ځوان د

ناهيدي په خاطر خپله مشره خور او مور مرکي ته
ولي ټل چې په دي کي ناهيده خبره وه چې خير به
دوي ته مرکه لي ټي اما شکيب بيا نه وه خبر له
ليدلو او دوه دري ځله تگ را تگ وروسته شکيب
وويل چې زه مي خپله خور هغه چاته ورکومه چې
هغه يي خوښ وي

د دي خبري په اوريدو سره ناهيده ډيره خوشحاله
شوه اما پښتو او پښتون ولي يي اجازه نه
ورکوله چې شکيب ته دي ووايي چې همدغه ځوان
مي خوښ ده

اما په پټه يي بيا نازي ته ويلي وه چې له همدې
ځوان سره واده کوي

چې بيا نازي شکيب خبر کړلو او شکيب بيا د خير
دوي کورنۍ ته د مبارکي په زيري ويلو سره د
ناهيدي ستنه او تار ورکړل

دا چې ناهيده په شکيب ډيره گرانه وه او شکيب به
هم کله کله ويلي چې ته مي هم مور يي او هم خور

نو ځکه يې له دي سړي څخه د مهر يعني تويانه
پيسي بيخي نه اخيستي ولي د هغوي په ټينگار
سره يې بيا دوه لکه افغاني واخيستلي

شکيب خو ويلي چي زه د خپلي خور د ټول واده
مصرف ورکومه ځکه چي هغه ته د پلار تقاعد هم
ورکول کيده او دومره زياتي پيسي يې په دوو نفرو
نشوي خوړلي

خو د هلک کورنۍ بيا کله منله هغوي همدا بهانه
کوله چي موږ ته خپلوان پيغور راکوي وايي چي
جيلي مو په موفته کي وکړله

د دي ځوان پلار هم په ... امريکايي شرکت کي
رئيس وه نو بنه پيسه داره هم وه

دي ځوان بيا خپل د واده نيت په يوه مياشت وروسته
ټاکلي وه

د ناهيدي واده ته به يوه اونۍ پاتي وه چي ناهيدي
شکيب ته وويل چي ورور جانته زه به هم تاته کوژده

وکړمه زما یوه صنفې ده په پوهنتون کې ډیره ښه
صادقه او دیني جیلې ده هغه به درته وکم نن به زه
او نادیه دوی په مرکه ورشو هغه به درته وغواړو

زه په دې ډاډه یم چې هغه به تاته راکړي

اما شکیب بیا وویل چې **زه واده نکوم**

ناهیدي وویل ولي ورور جانه لیوني شوي یې

څنگه واده نکوي

تاته به کور څوک کوي کار به څوک کوي جامي به

دی څنگه وینځي

شکیب یې خبره پرې کړله

نه خور جاني دا هر څه زه په خپله کومه

نه غواړم واده وکړم ځکه چې که دې په یاد کې وي

مور چې ماشومان وو نو مور او پلار به څومره

وهلو

هره ورځ به یې وار راباندې کولو

څومره به مو له ژوند نه زړه بد کیده

شايد چي د واده په کولو سره له ما نه هم داسي
غلطي وشي

نه خوري نور به له دي خبري تير شو
او له تاسو ټولو هيله کوم چي واده وکړه ځکه
پيغمبري سنت دي اما دغه يو کار مکوي چي اولاد
ووهي

ځکه چي

ماشومان خو په خپل خير نه پوهي ژي
اما مور او پلار يي بايد ونه وهي
شکيب يو ځل بيا وويل

زه واده نکوم

پاي

کابل افغانستان

2023/5/13

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English